

PAPITU

—Diu que'ls dibuixants del PAPITU imiten a l'Humbert.
—Carai! Are no podràn dirli inimitable dibuixant.

GRAN EDEN CONCERT

Musio-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instal·lat en la Gran Terrassa es una innovació modernista y una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrència no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Onda setmana nous debuts

ENTRADA LLIURE

RESTAURANT DE 1.er ORDRE

Servei a la gran carta

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

LA RABASSADA

ATRACCIONS AMERICANES

Water Chute, Scenical Railway, Alleya Bowling, Cake Walk, Casa Encantada, Palau de la Princesa, Palau de la Rassa, Pasejos y MUSIO-HALL.—Entrada: 0'50 ptes. amb dret a escollir una atracció.

HOTEL RESTAURANT

Overt Dia y Nit.—Cambres particulars.—Cuina de Primera.—Chef de Paris.—Servei a la carta.

ORQUESTRA DE TZIGANES

Selectes concerts tots els dies de 12 a 3 tarde, de 5 a 7, de 8 a 12 nit en la Terrassa y Saló Menjador.

Cuberts a 5 ptes. Preu fíxo.

MEDIS DE COMUNICACIO AMB BARCELONA

1.º TRANVIA DIRECTE desde qualsevol punt de Barcelona a la Rabassada, pel Passeig de Gracia y de la Diputació.

2.º SERVEI COMBINAT amb el FUNICULAR DEL TIBIDABO, ont els automòbils de la Societat la Rabassada prenen els viatjers pera portarlos fins llurs establiments.

CASINO PARTICULAR.-RESTAURANT DE LUXE JOCS VARIS.

Castell de Focs Artificials, Il·luminació general de la montanya amb llums de bengala.

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinencia d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL**, Corta, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

MOBLES DE A. DIRAT

EXPOSICIÓ PERMANENT

Dormitoris, Salons, Menjadors, Despatxos, & &
Especialitat en els d'estil anglés

Mendizábal, 28 y 30 y Sant Pau, 50, 52, 54

ALCAZAR ESPANOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies, tarde a les 3.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes còmic-suggestives.—Nou Cine perfeccionat Peliculas de la casa **Pathé Frères**.

Exitos colossals de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

Musio-Hall de Moda: Hermós foyer desde el qual es domina l'espectacle: Grans balls després de la funció

A COPS DE PUNY

se disputen les localitats en la taquilla els admiradors de l'indiscutible reina del couplet

Raquel Meller

Per ella no hi ha competència possible. Això ho demostra el públic que totes les nits omple el teatre de gom a gom per aplaudirla.

PETIT MOULIN ROUGE : Music-Hall

Tots els dies troupe nombrosa de Varietés y

sarsueles còmiques, suggestives : Exit de la

Angelita Ero : Gentil Friné : Ideal Amparito

ENTRADA LLIURE

BUTACA GRATIS

EL CANTÁBRIC

CARRER DE SANTA AGNA, 24

Degustació y Venda de Ostras, Percebes, Cupinyes, Dàtils, Peus-de-Cabrit, Tallerines, Crancs de riu y de mar vius y cuits, Anguilles fines de Bilbao, etc.

OBERT DIA Y NIT

SERVEI A DOMICILI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Palau, 38
Hores de 11 a 1 y de 6 a 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptes. 2
ESTRANGER 3
Page anticipat
Deix treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

El naixement d'Adam y Eva o la Moral de "jaramago"

Amb aquets tres gravats que publiquem en aquesta plana, podríem haver fet, això que nosaltres anomenem «tríptic», paraula que fins ara havia estat privativa de pintors, crítics y gent entesa y que mercès al PAPITU esdevé popular. No més hi ha un inconvenient amb la divulgació de la paraula «tríptic» per al PAPITU y es que molts se pensaran que es cosa de pecat y aixís quan vegin o fassin alguna escena una mica verdosa, diràn: «Noi, quin tríptic».

Però aquets tres gravats no poden servirnos per a un «tríptic» perquè ls nostres son coses que necessiten explicació, unes quantes frases que siguin com la sal y el pebre de la composició. Els gravats, ja ho veuen, no poden ésser més clars. Se refereixen al tant vegades comentat naixement d'Eva, naixement que, com molts altres, ha donat molt que parlar a la gent.

Aquets dibuixos son trets d'*El Comarcano*, revista que's publica a Manresa y de la qual res han pogut dir ni en Soler y Marc ni Sant Ignasi de Loyola. Perteneixen a un article sobre l'iconografia del naixement d'Adam y Eva. El primer dibuix, tret d'una pintura de la catedral de Novgorod, no té res de particular. El *Cu-Cu!* ho podria reproduir sense cap por a perdre cap escolà, ni cap filla de Maria, en el ben entès que al dir perdre, ens referim a perdrels com a llegidors y llegidores. Ara, el segon ja comença a tenir una mica, miqueta, de interès, que arriba a ésser gran,

Naixement d'Eva
(Santa Sofia de Novgorod)

Naixement d'Eva
(Catedral de Worcester)

complet, en el tercer grabat, tret d'una pintura del domo de Florencia.

Nosaltres no tenim que objectar res a *El Comarcano*. Ell fa la seva ensenyant a la gent lo que ignora o lo que sab massa, però ell ho fa de bona fe. Però'l frare o la ma religiosa que feu el dibuix, va afegir un

jaramago delator, un *jaramago* postís que no hi es a Florencia y que fa que l'atenció se concentri en ell d'una manera temeraria.

Justicia 'pera tots!—com diu *El Progreso*, enfadat perquè'ls estudiants no son a Montjuic.—Si se parla

Naixement d'Eva (Cúpula del domo de Florencia)

de nosaltres, que's parli dels frares de Manresa que van a buscar a Florencia, cosetes que entussiasmen, com a un poeta el mes de Maig, al nostre dibuixant *Pius*. Perque aquí tothom té de tenir el valor de lo seu. El PAPITU, del seu vert que tant agrada a les persones formals, y els senyors de Manresa als quals ens referim, el del seu groc *jaramago*.

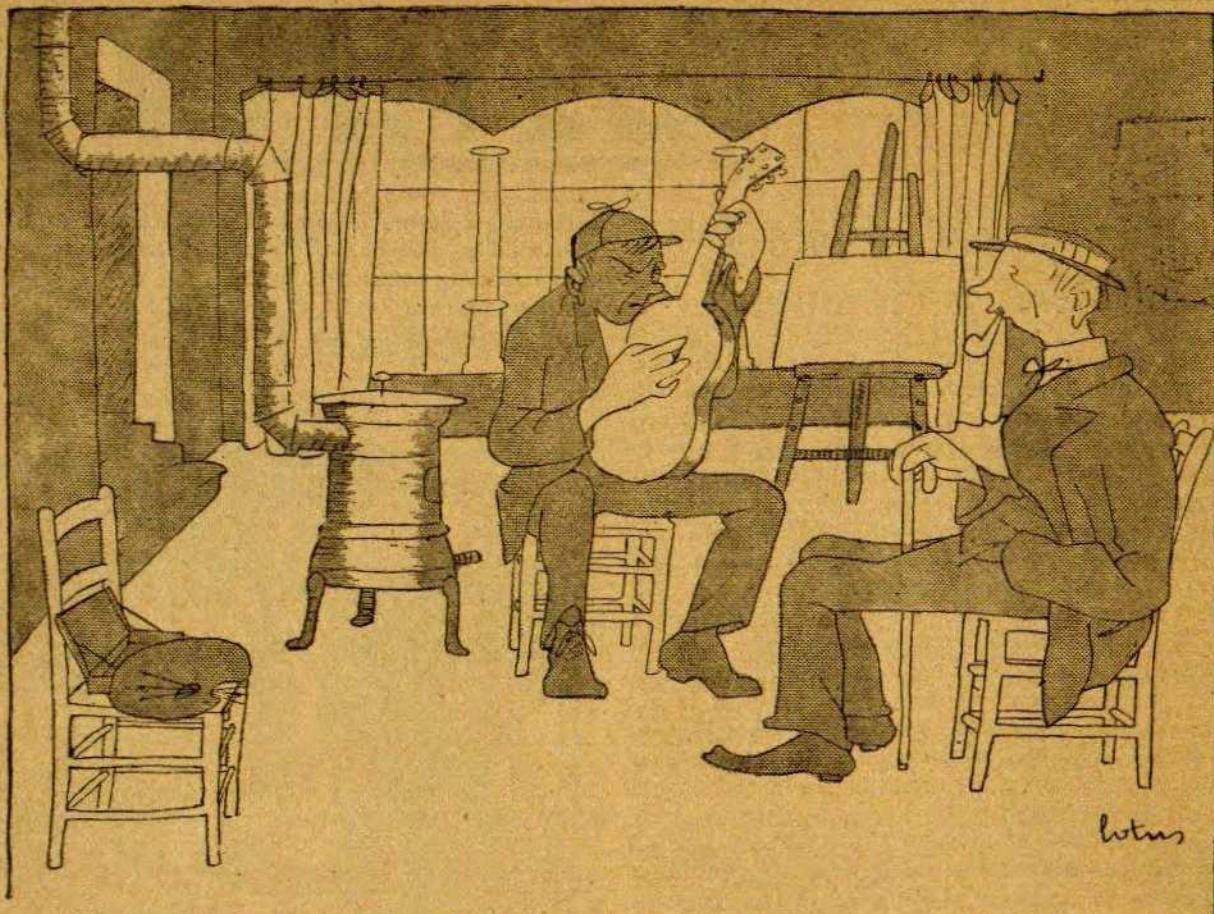
Un senyor que queda bé

El senyor Golorons, segons confessió propia, es dels que queden bé sempre. Molt especialment amb les senyores.

El senyor Golorons quan s'alaba de tenir modos y quedar bé, especialment amb les senyores, s'expressa aixís:

—Mirin, després de l'acte, mai deixo de preguntar: Has quedat satisfeta? T'ha anat bé.

Certament que no's pot demanar més criansa.

—T'han agradat aquestes variacions?
—Molt! vaig a canviar de querida.
—Perquè?
—Perque en la variació està el gust.

Le memories d'un "corrido"

IV

Jo no'm cansava de mirar y admirar aquell museu incomparable de *maitresses queridas* y *tractes*! Aqueila galeria de *papellones* clavades a la paret per les sages d'amor disparades per l'irresistible D. Arturo.

En aquestes, s'obrí la porta del lavabo, y D. Arturo recobert de cap a peus per un rus de tovallola idem y amb el cap regalant aigua, va entrar tot aixugantse y friccionantse amb un guant *éponge* que mullava de tant en tant amb un *flacon* immens de cristall tallat plè d'aigua de *Lubin*. Al veurem tant entretingut va exclamar jovial: Què tal, li agraden aquets *cromos*? —Jo sense ànim d'incensarlo, doncs realment estava *astorat*, li vaig contestar amb entusiasme no fingit: Y que'n té de sort vostè!—Ell va somriure indulgent y fentse el desmenjat, però en el fons satisfet va respondre: Psè, això era avans, ara'm faig vell y ja no'm diverteix aqueix gènero! Y per donar a entendre, que *allò* ja no era un passatemps digne d'ell, afegí amb ironia: Jo ja no casso aloses! Calculin, jo que ja estava més que *espaterrat* com se sol dir, me vareig quedar mort! Que devia cassar doncs *ara* aquell *tremendo*?

D. Arturo un cop aixugat, va treures el rus y apa-

regué amb samarreta y calсотets de seda negra amb pics blau-cel, ni més ni menys que si hagués caigut d'un trapezi. Se dirigí cap a la calaixera del costat del balcó que era ample y fonda com les de sacristia y en tregué un manyoc de mitjons que enlluernaven. Estigué indecis un moment y per fi en va triar uns de negres amb *espigas* blau-cel, que havien de ter joc amb el trajo. Bufant y gemegant, doncs ja li comensava a apuntar un ventret punxagut de tenor barato, va comensar a posarsels. S'en posà, un després de l'altre y de sobte s'adonà que li sortia tot el taló del peu dret per un forat enorme. El groom, que anava desembarassant cadires, se va tornar groc al adonar-sen y s'enretirà cap al detrás del llit preveient una assonada. Ell, aixecant el cap y amb la calma tremolosa y que sona falsa, de l'home qu'està al punt de dalt y vol contenir-se: Me vols fer el favor de dir-me qu'es això, (aixecant la cama).—El groom: un f...ooo-rat!—Ell: y ara què t'hauria de fer... animal! Ves, treume això y corre a can Morell a buscarne uns d'iguals!... ja estàs tornant! (En aquest moment se sent trucar fort a la porta del pis y el groom ho aprofita per escorres al galop). Quasi al instant dos copets donats a la porta feren preguntar a D. Arturo mal-humorat: *¿Quien?* y entre dents qui p... 'm vé a em...?) —Una veu pastosa y alegre va respondre: *C'est moi!*

al mateix temps que un altre *corrido* de mitja estatura y vestit irreprotxablement, entrava en el quarto sense treures el sombrero, que duia encasquetat al demunt d'unes melenes molt planxades. D. Arturo el saludà amb un *Ola Josepet!* L'interpelat contestà *Good morning* y veientme a mi feu una lleugera inclinació de cap. D. Arturo, aleshores dirigintse an ell li va dir presentantme: *Mi amigo Fulano, un chico muy templado, y afegí per mi: El meu amic Josepet Linares, l'home més anglès de Barcelona!* En Josepet rient: *que cosas tienes Arturo!* va dir y allargantme la mà y estrenyentmela a l'inglesa amb una sacsejada brusca: *Enchanté! nada: les amis de mes amis sont mes amis!*—Li vaig tornar el seu saludo y el vaig comensar a repassar de cap a peus mentres ell s'encarava amb don Arturo amb molt misteri y fent *aparte*. Era grassó de cara, duia bigoti negre, llarc y usava lentes d'or, que a cada punt s'ajustava amb un gesto de la mà dreta que havia degenerat en *tic*. Quan no s'ajustava els lentes se mossegava les ungles tot parlant y a cada moment deixava anar una riallada forta. No deia dues paraules en castellà sense ficarhi entremitj paraules franceses o ingleses y esmaltava tota la seva conversa amb les següents paraules que repetia a cada punt: *colossal, el des... moronamiento! chico! épantant! indicadísimo!*—Me va caure en gracia desde el primer moment y vaig comprendre que seriem amics desseguida.

L'*aparte* d'ell y D. Arturo prenia un giro tràgic. Chico: deia en Josepet, *está imposible no la he podido convencer! Ha querido venir contra viento y marea! No he tenido más remedio que acompañarla! La hemos sermoneado más de tres horas la Sarah y yo!*—D. Arturo (tot pulintse les ungles). Però, carai! no siguis ximple no sabs que no vui que vingui aquí! ai p...!—En Josepet: *Por eso no la he dejado subir y abajo espera en un coche*—D. Arturo: Que s'en torni, doncs; que no sabs que pot venir la *Mariquita*?—En Josepet: *Hombre, pero le has puesto un lapin colossal y van cinco!*—Don Arturo: faig lo que'm dona la gana, sents? y no n'has de f... rèsl—Josepet: *mira, si empiezas con les gros mots...*—D. Arturo: Tu sí que m'has divertit! Com surto jo ara? y que a les tres m'esperava en Mariano Roure per presentarme a la primera bailarina del Liceo! ets un idiota!—En Josepet: *Hombre no seas ganso. Mariano no se ha levantado aun, te vistes en trois temps yo te ayudo, bajas, dejas á la prójima del coche en su casa y vas á buscar á Mariano, voilà.*—Don Arturo: Però, no veus que no tinc mitjons?—Josepet (allargantnhi uns): *toma esos.*—D. Arturo: No tan joc amb lo demés.—Josepet: *Pues así empiezo á arreglar-te la camisa y además chico si vas á ver á una femme chic, nada de dessous oscuros, mira yo,* (descordantse y ensenyant uns calsetes lila clar). *Primero la cuestión capital: la corbata! chico nada de regate ni papillon! plastrón oscuro, ves: esa* (treient d'un calaix un farsell de corbates que fa por y agafantne una de negra amb mostra petita blau clar) *indicadísima ves! cosa... aquí una perla! eso es: épantant! Anda aprisa y no toques los pantalones que yo te dejé ayer arreglados aquí* (senyalant els que hi havia a terra) *yo te los daré* (agafantlos y mirantsels) *Mon cher, admirable: un pli hors concours!*—D. Arturo: Fes el favor de no em...me, sents? que no sé aont toco y acabarà malament.—Aquí de cops, gran estrèpit y veu de dona cridant en francès, molt

enfadada y consegüent irrupció de la propietaria de la dita veu qu'entra com una ventada tombant una cadira y arrebassantho tot—Pànic de tots y exclamació desolada de D. Arturo que deixa anar: *Adios La Viviani!*—La francesa qu'es una xicotassa alta amb un cabell negre tallat curt arràn d'orella y amb molts bucles y que fa cruxir amb rabia un dentat magnífic se crusa de brassos y encarantse amb D. Arturo y donant una empenta an en Josepet que s'ha adelantat per pararli els peus: *Dis donc espèce de chameau! que me has tomado pour una roulure?*—D. Arturo amb un francès de quart any d'Institut barrejat amb paraules d'argot apreses a l'Eden: *Vuayón né ta fâche pâ, je suis été malade!*—Ella: *Zut et zut! Lo que has cogido es une cuite, salop. Donde es tu allé hier?*—D. Arturo: *Mé vuayón chérrrie!*—Ella (acostantshi y olorantlo): *Cochon! tu sens le bidet.*—Josepet; *Es el agua de Lubin!*—Ella: *Toi la ferme! aquí ha venido Mariquita y tu sabes? je lui rentre dans l'chou a ta sale espagnole!* D. Arturo: *Fiche mud la pè!*—Ella: *ah si? tiens! y aquí gran trencadissa del flacon d'aigua de Lubin que llença com una bala al mitj del mirall! catatric! testos y vidres que cauen! Nosaltres ens atrinxerem lo millor possible a radera de les cortines del llit Ella continúa el sabotage fins que al veures sang en un dit, fa un xiscle y cau en terra amb un atac d'histerisme que sembla que va de veres.*

(Se continuará)

De les banyes

ES banyes han sigut criades per la Naturallesa pera que serveixin de defensa als animals favorescuts amb la seva gracia y als homes que han caigut al matrimoni.

La primera ventatja, y segons com se mira el primer inconvenient que tenen les segones de les dues menes de banyes que hem senyalat, y que son les que pel cas ens interessan, es que no s'ha de fer rès per obtenirles, ni es possible lliurar-se d'elles un cop han prèss possessió de nostre front. Aixís com si desitjes un parell de sabates, tens de posar mà a la butxaca, ficaste a casa d'un sabater y triar les que més t'agradin, tú, home casat, demana un parell de banyes a la teva muller, y t'insultarà amb molta malícia si no s'ho prèn en broma, y en cambi, un dia, quan menys hi pensis, sense com va ni com costa, t'adonaràs de que ja les tens.

Desde aquell moment seràs un boig perque la teva dona haurà fet una bogeria, la gent te senyalarà amb el dit y fins algú't preguntarà si t'prova el nou estat; però en cambi, si t'ho sabs pendre tal com s'han de pendre les coses d'aquesta vall de llàgrimes, t'adonaràs desseguida de que per una banda no hi has perdut rès, ni a la mateixa dona, ja que seguiràs tenintla sempre que la necessitis, y de que per altre, hauràs recobrat la teva llibertat perduda devant del altar, ja que un home banyut es un home armat, y quan l'home va armat mai se troba amb que la seva dona li demani explicacions ni amb que la gent mormuri si

abandona de nits la llar conjugal per mostrar les seves adornades protuberàncies en llocs aont les dònesh descobreixen cada dia noves lleis d'amor y nous jocs de plaer.

Pel bé que volem als nostres germans, aconsellem a totes les dònesh casades que fassin la bogeria y a tots els favorescuts per la fortuna que considerin el nou estat com una sort; y aconsellem també als partits avençats que incorporin als seus programes aquet nou principi de llibertat social, base segura de la pau en la família.

L'ABAT JOAN.

Potins barcelonins

La tarde que SS. AA. RR. les Infantes D.ª Pau y D.ª Pilar van anar al Circol Artístic, com sol esser costum en aquella santa casa, ne van passar de totes. La senyora del President, se va estar dugues hores ben llargues, amb una toia de flors a la mà, esperant l'altíssima visita, en aquell balconet de Pilat que hi ha a l'entrada de l'ex-fotografia Audouard. Yanava entrant gent y més gent de tota mena y estament, y per dintre hi havia un bullit de mil dimonis.

—Me caso amb Cristinal...
—va exclamar tot de cop en Cardunets.

—*Qué hay?* —va dir en Fuster, que anava adelerat y amb el cap a tres quarts de quinze, amunt y avall.

—*Que se ha apagado la electricidad y la sala de fiestas está a les fosques.*

—*Carai, si que la hemos hecho buena!*... Y com ha sigut?

—*Se ha roto un tapón!*...

Confusió, crits, algun renecc, rialles y, a tot això, gran esvalot al carrer.

—Ja es aquí... Ja es aquí...

—Quin compromís, senyor Fuster! —s'atreveix a insinuar el seràfic y bondadós Pi.

—No m'en *pal·lil* —contestà el president, en el més pur *saslot*, y s'en va a rebre les Infantes, amb el cap fet malbé. Arriba al vestíbol. Empentes, Donya Consuelo, a la fi, entrega la toia y l'adelerat president, se topa amb D.ª Pau y per tot saludo, me li clava:

—*Se nos ha roto un tapón!*...

culminants, va esser l'aparició, en el prosceni baix de la dreta del cantant, del nostre *irreproachable* Negrevernís en calitat de President del Circol del Liceu. Els seus companys de palco, especialment en Tusquets y en Carulla, estàn allò que s'en diu satisfets, y tots els altres, qui més qui menys, estàn també contents, y es clar... es allò que passa... ja comensen les indispensables insinuacions propies de tot bon barceloní, per més senyor que sigui, respecte a la festa (dinar, xeflis o disbauxa) amb que l'afavorit amb la Presidencia de un dels Cassinos més aristocràtics de Barcelona ha d'obsequiar als seus amics per haver arribat tant amunt.

Però, es lo de sempre, abunden les opinions. En Tusquets està per un sopar al *antepalco* amb *companyia agradable*. En Carulla per un dinar de 100 coberts en la canxa del Frontó Comtal. En Burés per una *contumelia* al Pastoral, y cada hu hi diu la seva. Però, l'anfitrió no diu res, s'escolta les bromes amb corretja y no falta qui diu que pensa:

—Ja vos acontentareu amb un *sandwich* de filet!...

La mort del docte catedratic de Dret Canònic, d'aquesta Universitat, ha fet revivre an en Bufanúvols

SPOOTS D'HIVERN

—Mira nola, s'ha d'anar amb molt compte en relliscar
—Sí? Tant divertit qu'es el caure.

La nit de l'inauguració del Liceu, potser una de les notes

y an en Tano Fontrodona, recorts de carbasses que, en el seu dia, varen ser fresques y opulentes.

En efecte, aquí aont els veuen, D. Emilio y en Tano estudiaven Dret y tot anava llis... però al haver d'encararse amb l'Estanyol van comensar les carbasses. En Tano amb tota la seva serietat al menys ne va rebre set y si bé en Butanuvols no'n va rebre cap, va ser lo mateix, perque an ell que tenia y volia tenir tota la carrera amb *sobresalientes*, l'Estanyol me li va clavar *Notable!*... Jo ja ho veig, mireu que donar notable a un home com D. Emilio?... que se suspenguí an en Forgas, se compren, però que no's dongui *sobresaliente* an en Butanuvols, que ho es en tot, es un erro imperdonable del difunt Estanyol.

En cambi, en Tano Fontrodona, guarda del esmentat catedratic un melós recort de galanteria y bona educació, perque es fama que's tractaven amb tota mena de miraments, y l'acte del examen anava aixís:

—*Siéntese, Sr. Fontrodona!*

—*Muchas gracias, Sr. Doctor!... Su amabilidad me confunde.*

—*Vamos á ver... Lección 21...* Silenci absolut. L'examinat no contestava res... Y el mutisme se repetia a la segona y tercera lliçó.

—*Puede V. retirarse.*

—*Muchísimas gracias!... No sé como agradecer... Y bola que te crió!*...

Se parla d'un casament —no més s'en parla, eil...— que de realisarse faria sensació. Ell, es un senyor de certa edat, ric, banquer, propietari d'una casa al passeig de Gracia —en la que viu— en quina fatxada hi ha l'estatua d'un famós navegant. Ella, es filla d'un conegudíssim industrial ja difunt, rica y propietaria d'una casa al passeig de Gracia —en la que viu— de l'altre banda, però més avall. Y, are, rumiin... Nosaltres, ens resistim a creureho, perque, vaja...

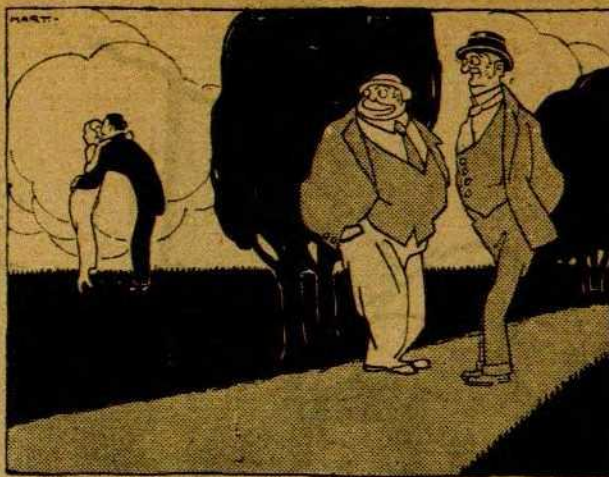
A la reunió general de les Mancomunitats, celebrada, l'altre tarde, a la Diputació, van pendre la paraula tots els *conspicuos*, però en Fernando Fabra y en Bosch y Puig, varen ficar una mica... el peu.

El Nandu, va dir que tothom havia d'anar a Madrid. Moscal... quin gastol... Y pel camí, fer la manilla de deu cèntims, oi?

En Bose, va dir que ell no podia donar la seva equiescència al projecte, perque no l'havia llegit. Trovem qu'en Bosch té raó. Nosaltres som de parer de que'l llegeixi.

Are, en lo referent an en Fabra, trovem que no es tant facil fer anar tothom a Madrid, com fer arreglar la cadeneteta del w. c. del palco del Liceu. Més clar, *water!*

Conten d'una casada primerenca, rossa com un fil d'or y que està a punt de complir el miracle pel qual se va casar, qu'en els preliminars d'aquet miracle, va tenir un desitg de llagosta. Tothom se posà en moviment però la llagosta no's trobava perque era en

—Amb aquestes coses lo millor es ferhi els ulls grossos.

temps de veda. Però el desitg era imperiós y la primerenca se'l volia fer passar, car sabia lo funest que es en l'estat en que's trobava, no poderse fer passar els desitjos. Es vestí senzillament y acompanyada de la cambrera se'n anà directament a la Pescateria; en la primera taula de peix preguntà per si tenien llagosta y el peixater digué que no, que no era temps y que no n'hi havia en tota la plassa.

La senyora desesperada suplicà, creientse que ben demanat conseguiria la llagosta. El pescador sorprès al veure l'insistencia s'aventurà a preguntarli.

—Que potser en té desitg, senyora?

—Sí!—respongué mitg vergonyosa.

—Doncs si en lloc de llagosta volgués llagostí ben viu, la podria servir desseguida.

CANSÓ DE DESEMBRE

Ja som al mes de Desembre,
el xaruc mes, fi de l'any;
prò vell amb la cara alegre
y amb el ventre plè de gall.
El Desembre en una mà
porta un gall farcit de prunes
en l'altre hi porta turrons
y el dia vintidós fortunes.

Jugueu a la rifa

Jugueu a la rifa

Gent de Barcelona.

Jugueu a la rifa

Qu'ella tot ho dona.

—Josefina: tú, com bona madrilenya, quin thè t'agrada més?
—Doncs... *Pa-the Frères*.

El calendari del any nou

II CALENDARI DEL PAPITU
Y HOROSCOP BARCELONÍ

ANY 1912

EMBLA que la cosa marxa. Recordintse els corresponsals y demés persones a qui'ls hi convingui la demanadissa, de que'l primer calendari del PAPITU va quedar agotat en cuarenta vuit hores.

Centinella alerta, doncs!

Els treballs avantsen furiosament, l'original ja està entregat y ha passat de la pluma de l'escriptor a les mans dels caixistes. Fet y tret y de calent en calent com els llenguets calents de les quatre de la tarde, arribarà al públic que l'espera amb candeletes.

Caricatures de les principals artistes de teatre y de cafè concert. Caricatures d'homes il·lustres, patums, expatums y músics italians d'última hora. Caricatura de la Pilar Pamies, agència matrimonial del PAPITU. Llista de joves per mereixer de tots els estaments y fortunes, amb les senyes, domicili y fulla de serveis.

Horoscop, horoscop y horoscop. Unica veritable y llegítima Planeta barcelonina. Oracles inesperats. inesperats. Novetat en els destins. Uzart joganer y pessigollista. Promesos y promeses. Torres a la Bonanova y viatges pagats.

La nostra colossal idea ha tingut tant èxit, que la nostra estimada mare, l'*Esquella de la Torratxa*, després de llegir l'anunci de l'idea en el prop passat número del PAPITU, (denunciat y retirat de la venda per més senyes, y ara buscat com una agulla en un paller), engejà al públic la promesa de publicar també una Planeta barcelonina.

Les nostres idees fan furor. Felicitem a la mamà, per la gràcia que li hem fet.

No dubtem de que la Planeta de l'*Esquella* serà bona, però tampoc dubtem de que la nostra serà millor.

Carnet de la setmana

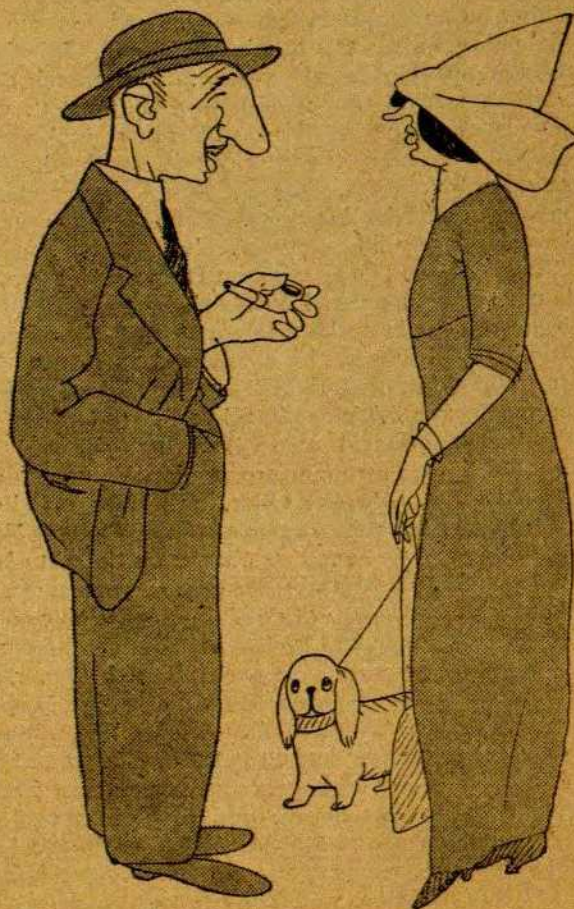
(Imprescindible per tot llegidor del PAPITU)

Diumenge 26.—Comensen els apuros de fi de mes y acaven les trompades, aldarulls y avalots dels estudiants. L'Universitat, tancada y el metafísic bacallaner, Dr. Daurella y Rull, bò y sà. En Jori s'obra de capa y toreja a n'en *Xenius*. Aquest respòn al endemà desde *La Ven*, amb un camel extranner.—En Jandru Soler, estrena un ull nou de vidre y no més fa que parlar de les ventatjes del matrimoni. ¡Carai, carai, això es forsa greu!—En Albert de Quintana, elegant jove federal, fletxa a una damisela.—La bonica florís-

ta de Rambla, la *Magina*, aquí comprem un pomell olorós, ens diu, que portarà el comte dels rams que s'enviïn a la Passini, que com tots vostès saben, canta al Liceu y encara que no cantés, li cridaríem *jole ya!*, doncs es senyora que val una fortuna.

Dilluns 27.—No cal parlar de quina manera, les *mondaines* se miren y palpen a n'el regidor *Pepe Canalitos*. Te tanta sort, que fins en Mir y Miró, pensa més d'una vegada: *Si l'èxit que té aquí, el tingues en el Consistori, ja'ns tindria a tots a la butxaca.*—En Pau Turull, que continua tant escriptor com sempre, ens deixa. S'en torna a París... Un home com ell, tant guapo, tant perseguit per viudes, casades y solteres, veritablement no hi pot viure aquí.—El diputat a Corts, pels *sin-calds* de la Bordeta, en Juli Vallmitjana, fa com qui retira un drama del Principal y'l torna a deixar. En resum una mica de mullader, perque pugui parlar malament l'Iglesias.—Passen per la Plassa de Catalunya, la saleroca gitana Dora, acompanyada del seu senyor, que ademés de portar perruca, fou batejat amb el nom d'*Herodes*.

Dimars 28.—Un que no bada, sopa en el *Lyon*, amb la ben tallada, Isabel Irréis. En el mateix local, en Juanitu Guille, dona conversa a la *Matilde*, aquella morena que té uns ulls, que semblen dos encenedors mecànics.—En Josepet Larrañaga, passeja un gos,

Ella: — Aïr al Moulin, te vaig veure per dalt.
Ell: — Jé! Jé! Jo't vaig veure per baix.

que fa l'efecte d'un manguito comprat a *La Sibèria*, establiment de la Rambla de Catalunya, propietat d'en José Tico.—En Papitu Sostres, conegut entre'ls seus íntims per el *Duque de Sexto*, presumeix a Borsa amb un veguero. Bismark?... Hoyo de Monterrey?... Escullit de vint cèntims?... Qui sab, Mare de Deu! En Ricart Mir y en Renóm, diminuts banquers, envegen l'estatura d'en Sostres.—A quarts de dugues, de la matinada, invadeixen les Rambles, un estol de docents capellans. Requetè, en porta?... Sosséguintse, tornen d'oír missa del Orfeo.

Dimecres 29.—Hossanal! Se trova a Barcelona, doncs canta en el Liceu, el gran, incommensurable, el *charmant causser*, el celebrat baix, Luigi Nicoletti Kormann. Com estan elles! Perqu'en Nicoletti no'n deixa ni una, doncs reserva una nota, d'especial colocació per les senyores.—N'estavem segurs, que a l'Eduart Buxaderes, no li mancava res, ni frac, ni *smoking*, ni levita, ni senyores, ni atletes, ni un magatzem de roba interior. Mes, com'endevinar que arribaria a *epatarnos*, amb l'abric, que s'ha fet aquest any?... Com trovar paraules per explicarho?... Es un abric, amb mitg cinturó darrera, amb botons que semblen arandelles de palmaria, del mateix color del que porta'l jutge de *La Tempestat*, amb butxaques pels valors, pels mistos, per les cartes de cites, butxaca amb doble fons y amb ressort per amagar-se, en cas de sorpresa, a una senyora casada.

Dijous 30.—Mamà Pilar Pamies, ens dona les gracies, amb motiu de que la fem sortir en el nostre ansiat Calendari.—La tristor, de la menuda *Miarka*, va passant, passant...—Al vespre, inauguració del *Liceu*. Brillantíssim, doncs hi ha tot EL PAPITU, en pès. D'ells, en Borràs de Palau, en Sampere y Miquel, en Josep M.ª Pascual, el guapo Gatell, en Cendra (a) *Capseta*, en Buxaderes, el pollo Barrie (6'70 metres d'alsada), en Rafelet Maspons, l'Ernestet Vilaregut, en Basseda, pare y fill Soldevila, *el caro amico* Sagredo, l'Alfons Miquel; en Cambó, en Duràn y Ventosa y en Pomés, coneguts pels *Tres Anabaptistes*, en Pena, que aquesta vegada no ha fet l'imprescindible estudi temàtic, en *Bufanuvols*, el noi Andreu, en Juanitu de Sicart, lluint salut; els dos Collasos, en Cabot, solter y empenedor; en *Pirin*, entre elles; l'Arturet Pomés, qui després de la funció, s'en va anar a la penya d'en Vilalta, del *Lyon*; l'arrogant procurador, Valòn, el noi Bosc y Alsina, en Paquitu Oller, en Ramonet Pella, jove advocat seriós que tira per solter; en Quimet Nadal (a) el *Molière del carrer de Claris*; en Camilitu Julià, tant bufó com sempre; Sir Olano, representant *royal* del *The Cerillemen Club*; l'impalpable chic consul Yerobi; en *Foquinu* Bonet, catedràtic; el nostre mai prou alabat, admirat y propagat, Baró de Quadras; en *Pericus Milanus*, qu'encara agrada; el noi Massó Golferics, meloman taurí; el *chico* Reinoso; el wagnerià Gallardo; el sanitó Bartolito Ortoll; el marquès de Castellldosrius, que s'engroxeix dia per dia; en *Titin* Vilavechia; en Lluïset Turull, quin frac!, oh!, y el d'en Dessy nani; l'aragonesa Julia, qu'estava en una banyera; la *Miarka*, que també hi era... Demanin, demanin...—Els sants varons que figuren en la Confraria dels corridos, després de presenciar la *Comdenació d'en Faust*, varen continuar la tasca de la seva comdenació, doncs pera temtar al miser mortal, se troven, a les

nits, en la *Terrase*, cares boniques y noves, com les de les germanes *Florides*, per més senyes italianes, la *Reville*, que es espléndida, la *Jeanne* y altres beutats. *Divendres 1 Desembre.*—Pel carrer de la Primcesa, passegen *La Viuda Alegre* y el seu criat geperut.—En Carles Pellicer, conegut entre'l gremi de pintaires, per en *Bouguereau*, fa'l retrato sencer de la *Tonet*. Aixís ens ho han dit.—De resultes del auca, que va sortir fa uns dies, l'*Adelina*, ens vol assassinar. En cas de que'ns matin, ja saben qui se n'ha d'emportar les encarregades.

Dissabte 2.—Sembla que desde qu'en el *Nou* han estrenat la *Casta Susana*, les Bailos, la Cabrera y la Carmeta Losada (com balla, senyors, com balla!), no han fet més que rebre declaracions amoroses. En cambi, en Robert, no tà més que rebre diners per la taquilla. Millor que millor.—No oblidin, que molt aviat, donarem a llum... a un Calendari estupefacient y incommensurable. Encara no ha sortit y a Noruega ja parlen d'otorgarnos el premi Nobel. Carai, com que'l meixem!...

Teatres y Concerts

Vist que a pesar de crítiques y crítiques *La Casta Susana*, omplia els teatres en que's representava, la direcció d'aquet important setmanari s'ha cregut obligada a presentar als senyors del públic que no poden sortir de nits, els principals interpretes de la obra. Un servidor ja va dirne lo que tingué per convenient com fa sempre, però are

confessa que desde la desaparició de la senyoreta aquella que ho estrenà les coses van molt millor.

Al *Romea* y baix la bona sombra den Biel Caña.

dó, s'estrenà dissabte un mitg drama, mitg comedia de don Jascinto Benavente titulat *La losa de los sueños*.

El primer acte, que passa en un cafè de Madrid y entre poètes, xulos, corridos y senyorettes cursis amb mares que gasten senyor sense serhi casades, es senzillament una delícia, la gent parla com es de llei, les escenes son mogudes y constantment el públic sembla que estigui veient no un escenari, sino un

café de segona per el forat de la clau. Però, ail ve el segon acte y d'allò ja no'm parlem. Lo cursi senyor Benavente, lo cursi, es el segon acte. De pessetes probablement ja n'hi guanyarà, però d'anomenada no. Poques vegades hem sentit dir un rosari tant plè d'imatges fules, de frases sense sentit y de sublimitats que fan riure. Molt més riure, venint com venen després d'aquell primer acte.

Lo millor que podrien fer seria fer el primer acte sol, y si tenia molt empenyo l'autor en que rodés alguna cosa, en comtes d'una màquina de cusir podria sortir un esmolet que per l'efecte del espectador fora igual.

Molt, però molt be en Calvo; els demés secundantlo conforme millor sapigueren y amb dret al aplaudiment de tota persona imparcial.

En l'Espanyol del Paral·lel, en Moraguetes, que té tants melodrames fets com grans a la cara, n'ha perpetrat un que li diuen, *Los conspiradores del Imperio*, que té forsa interés y forsa cridoria. En Parreño, hi fa un *Fouché-Frègoli* de molta gatzara, en Delhom, un curt llarc de vista, en Buxens, un general, el noi den Parreño, un capità, la Ferrereta, una enamorada, que ho enreda tot. El públic content y l'autor, fent corre que'l nom que's deia la senyora den Fouché, era *La... fouché*. Pum!!

En el Còmic, ha agradat bastant, *La suerte de Isabelita*, den

Martínez Sierra y musiqueta den Gimenez. Es entretinguda, ben presentada y la Montoro y en Vinyes, trevalen amb molt salero.

Liceu. — Ja hem inaugurat la temporada. El *sanyor* Casanoves, avui'empressari, ens ha obsequiat primerament amb *La damnació de Faust*, obra d'un tal Berlioz, compositor més boig qu'una cabra, però que'n sabia un niu. Bastant bé, la Passini y el tenor Krismer, (un excelent *Faust*). El bariton Nani, s'en surt amb salero y en Giralt, perque negarho, no fa gens de mal paper.

Diumenge varen fer la *La Walkyria*. En Joan Raventós, conegut en aquesta plassa, molt requetebé; un dels millors Segismons que hem sentit. En Nicoletti Kormann, un Wotan pistonut. La senyora Burchi, *bene, bene* y la Passini, ja l'haviem aplaudida en altra ocasió semblanta. Senyors, y que'n fa de goig!.. No comensem malament, *sanyor* Casanovas. Endavant.

KEIFFER.

Un ex-vot

NA familia que viu a Vilassar, posseeix un cuadro que fou pintat perque servis d'*ex-vot*. El capellà del poble el va rebutjar.

Perquè? Parin comte. Figúrintse que hi va haber, fa alguns anys, un ciutadà que's va dedicar a fer moneda ilegítima. Arrivà a fer diners y morí amb fortuna. En el seu testament va deixar un manament, que'ls hereus no trigaren en complir.

El manament, no era altre, que testimoniar a una santa de la seva devoció el seu agraiment per haverlo salvat en un moment de perill. El cuadro representa al falsificador de moneda, saltant per una finestra, emportantse uns sacs d'or, en el mateix moment que'ls mossos de l'esquadra, el sorprenen y fan foc sobre ell, amb les carabines. Entre les bales y el culpable, obrant en miracle, apareix una verge que amb el seu manto, el protegeix d'una mort segura. Riguintse den Velázquez al costat d'aquet pintaire d'*ex-vots!*..

Les dependentes o qui tot ho vol tot ho pert

H

I ha a Barcelona un floret de noies maques, que Deu n'hi dó, però que ho tenen tot menys la manya de casarse.

Aquet floret de noies maques està constituït y format per les dependents de molts dels principals establiments d'aquesta, noies plenes de virtut, de moderació, de bona voluntat y bones per casa. Ningú tant apte per ser una muller com cal y allò que se'n diu una bona esposa. No es doncs l'hermosura lo millor qu'elles posseeixen, sinó les qualitats avans citades y a les que podem afegir, com aquell que hi posa mitjes soles y talons,

el ser noia de bona conversa, posseïdors de maneres y dotades de tracte.

Aquestes bones noies, posades redra'l taulell, van passant dies, mesos y anys, sense que cap d'aquestes condicions que més de quatre senyorettes envejaríen, les hi proporcioni un bon casament.

No cal dir que de joves en tracten, y de joves que tenen cor avui a Barcelona n'hi ha més dels que a primera vista aparenta.

Es clar que casi tots buscan la perduda y estàn a la que salta, per veure si poden pescar alguna cosa, però ja sabem lo que es la juventut y ja sabem també que l'amor té mil maneres de guanyar la partida. En una paraula, l'element jove, per més que pinti, fet y fet acaba casantse que, al cap y a la fi, es lo que ha de ser.

Però tenim que les hermoses dependents dels esmentats establiments, de tant acasrades, en comtes de cuidar-se de dar vida y expansió al seu tendre cor, procuren no recordar-se de que'n tenen, y encare no veuen un dels de l'element jove que'ls hi fa l'aleta, ja'ls hi falta temps pera posarse a l'aguait y pararli les trampes.

Com anavem dient, no negarem que l'inmensa majoria dels joves buscan la perduda, però succeeix que les hermoses dependents, no'ls hi donen ni temps de que prenguin alè, per posar fil a l'agulla de la conquesta amb mals fins. Què passa aleshores? Doncs passa que'ls joves no veienthi res a fer, giren cúa y se'n van.

Vindrán les dependents y ens diràn que si els hi dessin temps se'ls trovarien a sobre que no se'n adonaríen. Anem a pams. Per de prompte, hem de convenir en que elles, no s'hi deixarien caure aixís com aixís y tindrien temps de sobres per veurelshi les intencions. Potser sí que succeiria que'ls desitjats promesos, tirarien el dret; però aleshores hauria sonat l'hora de dilshi, fins aquí hem arribat; en cambi, lo més verossímil seria que'l cor dels joves al batrer, els anés acostant y lligant a l'hermosa dependenta y arriuessin fins al mateix casament.

De la manera que are's fa, totes sens faltarne una, se quedaran per mereixer y tot el tresor de modestia, de laboriositat, de virtut y de bon veure, se'l menjaràn els cucs. La costum de no deixar respirar als pretendents, es una

—De manera que no's casa la noia?

—Allí no senyor. El promès s'en hi va anar a Amèrica y desde allí li ha dat un mico.

costum que encare no ha dat cap resultat y ve a ser com voler pescar sense esqué.

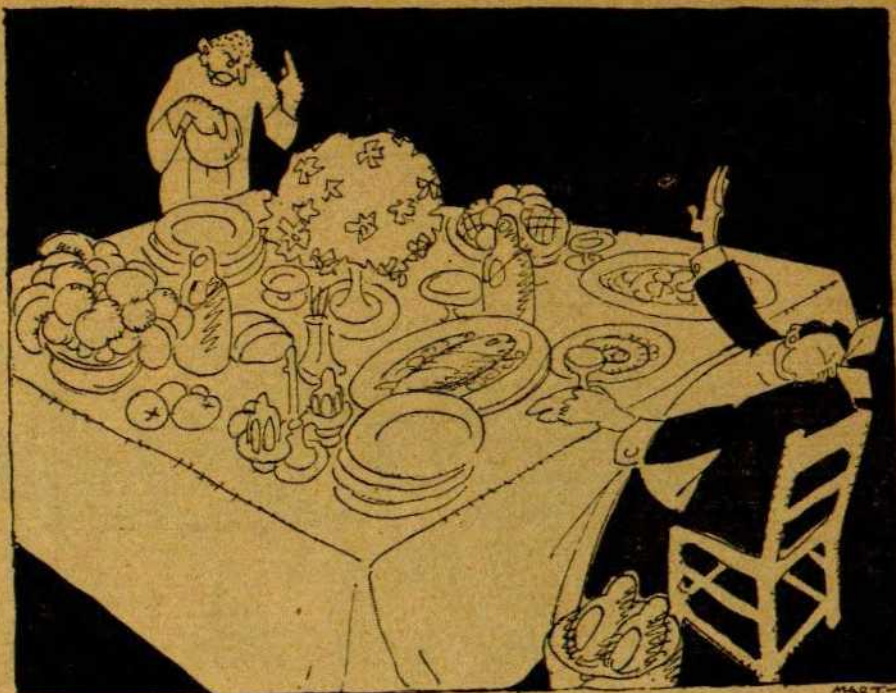
Deixem, naturalment, de banda, que casi tots, per no dir tots, els que s'acosten a parlar d'amor a n'aquestes bones noies, de les qui no'n tenim res que dir, s'hi acosten amb el cor a la mà, disposats a pujar els quatre graons de l'altar; però filles, al trobarse amb les presses que elles els hi donen, agafen por y diuen: aquesta's veu que lo que vol es casarse y tant li soc jo com un altre: la qüestió es agafar el primer que's presenta.

Y això no es això; ai, filla, si que estariem frescos, que'ls homes cedíssim davant d'aquestes presses. L'amor vol ser tractat com a tal y si les noies de que parlem tinguessin paciència y parlessin d'un afecte sens igual, que no vol res més que ser ben correspost, tot aniria bé, y'ls joves se casarien que no se'n adonarfen.

Y per parlar clar, y acabar d'una vegada, direm que si repassem l'història de les dependents, veurem que les úniques que s'han casat han sigut les que s'hi han deixat caure. Aquelles que han tingut l'astúcia, la bona fe, o l'ardència, d'entregar el seu honor, han sigut pujades fins al altar y avui son mares de família considerades per tothom y estimades pel marit.

No vol dir això que nosaltres, desde les nostres pàgines, aconsellem la caiguda de les dependents, que avui amb molt bon acort y com a prova del seu bon gust, van totes vestides de negre. No entra en el nostre programa donar aquesta mena de consells, però sí que pel bé d'elles els hi recomanem primer de tot que no's precipitin, perquè qui tot ho vol tot ho pert y qui vulgui peix que's mulli'l cul, y segon que no vulguin el casament pel casament, prescindint de les inclinacions del cor; lo primer que han de fer es no dirigir-se a un jove, si no n'estàn bojament enamorades y, un cop bojament enamorades, aleshores jugar-se el tot pel tot.

Per casarse sense amor, més val estarse rederà d'un taulell fent broma amb l'un y amb l'altre.

EL BON BURGÈS

El dentor: — Al menos donguim una mica d'espera.

El burgès: — No puc, no puc, aquest any s'ha perdut la cullita de rovellons.

El refugi de la moral

A policia amb el nostre número passat, denunciati y recullit, s'ha mostrat tant bona servidora de la moral que preguem perquè Deu els ho agraeixi y el seu representant en la terra, el Comitè de Defensa, els ho premii.

Creiem que per ser encara més dignes de Deu, del Governador y del Comitè, haurien d'esborrar un lletrero escrit en el cor mateix del Govern Civil y que'l PAPITU no pot permetre que continui ni un dia més sense que'l senyor Portela dongui les oportunes ordres pera que s'insueixi expedient pera procedir a esborrarlo. El lletrero diu aixis:

SE SUPLICA

no hagan en este recipiente nada más que aquel servicio para el que está destinado y se abstengan de vaciar escupideras, echar algodones (!) ni otros objetos que puedan servir para inutilizarlo.

Deu meu, Deu meu, com estàn en el Govern Civil! Diguem una vegada més amb l'Hamlet: Tot està podrit a Dinamarca.

Els darrers arribats

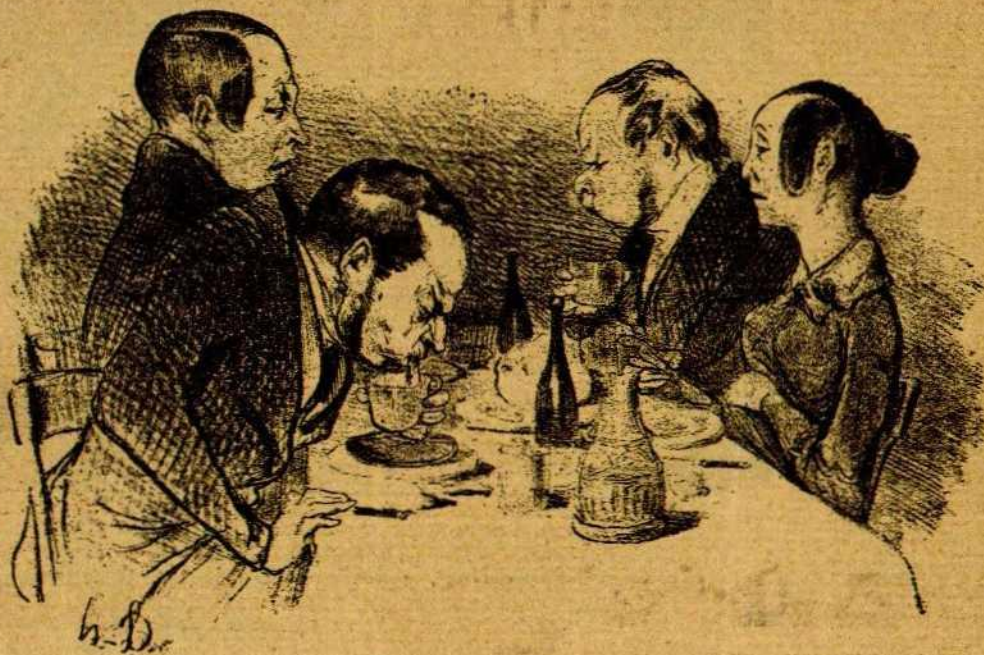
—Com podria fàcilment refredarse un fuster?
—Doncs am... l'aire de la sierra.

Un altre: —Quina es la monja més fresca?
—Sor-bete.

Allà và: —Y la monja més ull de poll?
—Sor-olla.

L'HUMOR EXTRANGER

LA NETEDAT DE LA BOCA
— Com disfruten els que comensen a dinar!

EL CONFERENCIANT
— Si algú de vosaltres té algun dupte sobre els terribles estragos de la substància de que parlo, envenenaré al amic que tinc al costat.

EL METJE Y LA VETLLADORA
— Com segueix el malalt?
— S'ha mort.
— Que no ha prè la medicina?
— Si.
— En devia pendre poca
— Se la va acabar.
— Doncs en va pendre massa.

Passeig de Gracia, 18 **BASTIDA** Carrer de la Canuda, 7

REGALO UN AUTOMOVIL ALS MEUS CLIENTS

Berlina de luxe, ultim modelo de les millors marques. — En abdos cases s'entregarà un bitllet per cada 5 PESSETES de gasto en els que dona els detalls del sorteig amb la loteria de Madrid.

CAMISERIA - CORBATERIA - GENEROS DE PUNT

UNICA CASA QUE AMB PREUS INCOMPARABLES SERVEIX ELS ARTICLES DE GRAN CHIC DE PARIS Y LONDRES

ESPECIALITATS DE LA CASA:

100.000 parells guants inglesos a . . .	1'95 Ptes.	Pantalons cheviot girats de baix . . .	11'95 Ptas.
100.000 Bufandes llana gran chic. . .	1'65	Trajes punt inglés a	5'50
100.000 corbates pales grans tot seda	1'65	Impermeables inglesos a	35'00
Ermilles panyet llis gran fantasia . . .	4'95	Gorres ingleses	5'00

Hores de despaig de 9 del mati a 7 1/2 del vespre.

CLINICA

DEDICADA ESPECIALMENTA LES

MALALTIES DE LES CRIATURES

CURACIO DEL CATARRO (COQUELUXE)

PER UN PROCEDIMENT ESPECIAL

Tractaments clínics
aconcellats per la ciencia moderna

Consulta econòmica
per a els treballadors

CURACIO RADICAL DEL DOLOR REUMÀTIC

CONSULTA DIARIA DE 10 A 12
CONSULTA GRATUITA DE 4 A 5
(DIMARS Y DISSABTES)

VIES URINARIES Y CIRURGIA

INJECCIONS DE "GOG" (SALVARSAN)

PEL NOU PROCEDIMENT INDOLOR

Curació de la blenorragia
garantida per l'anàlisis microscòpic

Aparells per a veure l'interior
de la buleta y l'uretra

HABITACIONS Y ASSISTENCIA PER ALS OPERATS

CONSULTA DE 12 A 1 Y DE 7 A 9
DIES FESTIUS DE 10 A 11

S^T PAU 30 P^{RL}

DEVANT DELA CONFITERIA FERRER Y GILI

TIP. CENTELAS. GRACIA

A PLASSOS

MOBLES. SILLERIES. LAMPARES. ETC.

Sant Pau, núm. 54

Elàstics que reforsen, artístics y suggestius, contra l'impotencia y la esterilitat

Dr. M. Camps

Fusteria, 2 y 4, 1.er
(Entre Plassa Antoni Lopez y carrer Ample)

Vies urinaries. - Malalties secretes. - Matriu

Tractament especial per a la blenorragia crònica. — Aplicació del 606.

Consulta de 11 a 1 y de 3 a 5. — Econòmica de 7 a 9 nit.

—Que vols menjar de peix? llagosta?
—No, no. Sent a la nit, peix blau.